Dosarul nr. 2-19454/22

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

28 noiembrie 2023 mun. *****

Judecătoria *****, sediul Centru
În componența:
Judecătorului Judecătoriei *****, sediul Centru, Russu Natalia (unipersonal), examinând în procedura scrisă a cererilor cu valoare redusă, fără citarea părţilor, cererea de chemare în judecată depusă de Organizația de Creditare Nebancară ”CREDITBUN” S.R.L. împotriva lui ***** privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

constată:

Argumentele participanților la proces.

1. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul instanței la 02 septembrie 2022, sub nr. 053/1-24927, reclamanta Organizația de Creditare Nebancară ”CREDITBUN” S.R.L. a chemat în instanța de judecată pe pârâtul *****, solicitând încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.
2. În motivarea acțiunii, reclamanta învederează că, la data de 22 noiembrie 2021, între O.C.N.”CREDITBUN” SRL, în calitate de ”Creditor”, pe de o parte, și *****, în calitate de ’’Debitor” pe de altă parte, a fost semnat contractul de credit nr. 21FC9621, (în continuare „contract”) prin care acesta a acordat debitorului un credit în sumă de 15000,00 lei pe un termen cu scadența finală până la data de 22 noiembrie 2022. Relevă că, tot la data de 22 noiembrie 2021, de la casieria sa, debitorul a ridicat suma de 15000,00 lei potrivit copiei dispoziției de plată. Susține că, conform pct. 3. din Anexa nr. 1 al contractului sus-menționat, pentru utilizarea creditului, debitorul s-a obligat să plătească acestuia dobândă în mărime de 0, 250 (zero virgulă doi sută cinzeci) % zilnic. Indică că, pct. 1.1. din contract prevede obligația debitorului de a achita creditorului suma creditului primit, precum și alte plăți prevăzute de contract, în termenii și condițiile prezentului contract. Relevă că, conform certificatului anexat privind calculul datoriilor, care reflectă calculul sumelor datorate de debitor, la situația de astăzi, este următoare suma restantă: suma de 15000, 00 lei- suma creditului; suma de 2925, 00 lei- suma dobânzilor contractuale restante care reiese din următoarele: 15000, 00 lei*0,25=37, 50

lei zilnic *78 zile (01.02.2022-20.04.2022)=2925, 00 lei dobânda contractuală pentru perioada (01.02.2022-20.04.2022); suma de 2925, 00 lei suma penalității contractuale zilnice de 1,50 % de la soldul creditului rămas care reiese din următoarele: 15000, 00 lei *1, 50%=225, 00 lei zilnic *13 zile (22.03.2022-04.04.2022)=2925, 00 lei penalitatea contractuală pentru perioada (22.03.2022-04.04.2022). Referitor la achitările pe contract menționează că, potrivit art. 875 alin. (6) Cod Civil și pct. 3.7. al contractului, cu plățile făcute prin derogare de la graficul de plăți se acoperă în primul rând diferența de curs valutar calculată conform pct. 3.6., dacă există, penalitatea contractuală la ziua achitării, iar ulterior, după caz, dobânda contractuală și creditul. Menționează că, potrivit pct. 2.1 al contractului dobânda contractuală se calculează în bază zilnică, de la soldul zilnic al creditului, începând cu următoarea zi după acordarea creditului. Susține că dacă debitorul ar fi respectat graficul de plăți prevăzut de contract, achitările lunare ar fi diminuat soldul creditului, iar penalitatea contractuală n-ar fi fost calculată. Relevă că, nerespectarea graficului de plăți a dus la aplicarea pct. 4.2 privind calcularea penalității contractuale în mărime de 1,9% de la suma datoriei rămase, pentru fiecare zi de reținere a plății. Indică că, deoarece debitorul nu și-a executat corespunzător obligațiile contractuale, acesta a încercat să rezolve acest litigiu pe cale extrajudiciară, prin toate căile legal posibile, întreprinzând mai multe acțiuni de revendicare a creanțelor: apeluri telefonice; expedierea sms și mesaje prin diverse aplicații; identificarea profilurilor pe rețele de socializare și transmiterea mesajelor cu solicitarea achitării; întocmirea și expedierea notificărilor. Invocă că a expediat în adresa debitorului notificarea cu aviz recomandat, fiind respectate condițiile care denotă încercarea de soluționare a litigiului pe cale amiabilă. Susține că, potrivit pct. 6.1. al contractului, corespondența trimisă la destinațiile indicate în contract se consideră primită de către Debitor. Menționează că, deoarece nu s-a reușit soluționarea amiabilă extrajudiciară a litigiului, scrisoarea rămânând fără reacție din partea debitorului, a fost nevoit să se adreseze în judecată solicitând încasarea forțată a datoriei. Invocă că, un litigiu între două părți poate fi soluționat pe cale extrajudiciară doar dacă ambele părți contribuie la aceasta. Menționează că, contractele încheiate sunt contracte de împrumut cu titlu oneros care prevăd achitarea unei dobânzi pentru folosirea împrumutului, în conformitate cu art. 1244 Cod Civil. Relevă că, dobânda solicitată este dobândă contractuală care reprezintă plata pentru folosirea împrumutului și se deosebește de dobândă de întârziere prevăzută la art. 942 Cod Civil care reprezintă plata pentru

executarea cu întârziere a obligațiilor pecuniare, dacă o sumă de bani nu este plătită la scadență. Concluzionează că sunt două dobânzi total diferite. Indică că dobânda indicată în contractul de credit urmează a fi analizată prin prisma art. 1244 Cod Civil. Susține că, la rândul său, deși potrivit art.1244 alin. (1) rată anuală a dobânzii nu poate depăși dublul ratei de referință CHIBOR înregistrată în ziua bancară anterioară datei în care părțile au stipulat-o, alin. (2) al aceluiași articol prevede o excepție, și anume că interdicția prevăzută la alin. (1) nu se aplică dobânzilor percepute sau plătite de către Ministerul Finanțelor, Banca Națională a Moldovei, de băncile comerciale, de asociațiile de economii și împrumut, organizațiile de creditare nebancară, precum și în alte cazuri prevăzute de lege. Susține că, alin. 2 al art. 1244 CC stabilește cert, explicit și pe înțelesul tuturor că interdicția prevăzută la alin. (1) nu se aplică dobânzilor percepute de către organizațiile de creditare nebancară. Ca rezultat, chiar dacă alin. (3) al art. 1244 prevede că rata dobânzii prin care se încalcă dispozițiile alin. (1) urmează a fi redusă până la rata maximă permisă conform alin. (1), norma nu este aplicabilă dobânzilor percepute de instituțiile prevăzute la alin. (2). Indică că, este vizibil aspectul că legiuitorul, prin art. 1244 alin, (2) CC, stabilește o excepție. Menționează că, ajustarea dobânzii contractuale, în cazul contractelor de împrumut (credit) încheiate cu organizațiile de creditare nebancară, la limitele art. 1244 alin. (1) contravine excepției de la alin. (2) al aceluiași articol. Indică că dobânzile percepute de către organizațiile de creditare nebancară pot depăși dublul ratei de referință CHIBOR. Relevă că, aceste prevederi legale sunt hotărâtoare pentru calcularea dobânzii contractuale, îmbracă o formă suficient previzibilă și nu poartă nici un element de obscuritate. Susține că, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Indică că, prestația poate consta în a da, a face sau a nu face. - art. 774 alin. (1) CC. Menționează că obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit, potrivit art. 858 alin.(2) Cod Civil. Susține că, activitatea sa constă în acordarea împrumuturilor (creditelor) în schimbul unei dobânzi, fapt pentru care se achită impozite. Relevă că, dobânda percepută are ca scop: achitarea impozitului, compensarea cheltuielilor de acordare, salarizarea personalului implicat, achitarea facturilor pentru servicii (telefonie, internet, etc.), investirea în dezvoltarea continuă a companiei și, nu în ultimul rând, pentru acordarea altor împrumuturi (credite). Menționează că majoritatea cheltuielilor enumerate (impozite, salarizare, servicii) creditorul este obligat

să le suporte indiferent de faptul dacă debitorii își achită ratele. Invocă că anume din această cauză, la art. 947 alin. (1) Cod Civil, legiuitorul a prevăzut că clauza penală este o prevedere contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul, stipulând că debitorul, în cazul neexecutării obligației, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun (penalitate), iar alin. (4) al aceluiași articol prevede că părțile pot conveni asupra unei penalități mai mari decât prejudiciul. Informează că, în caz de neachitare la timp a ratelor de către debitori, pentru a face față cheltuielilor, creditorul este pus în situația de a acorda mai puține împrumuturi (credite) și de a renunța la unele investiții în dezvoltarea companiei, iar aceasta inevitabil duce la micșorarea numărului de clienți și reducerea puterii de competitivitate pe piață. Totodată, în vederea recuperării creanțelor restante, invocă că, este nevoit să angajeze personal suplimentar cu necesitatea asigurării condițiilor de muncă. Când debitorul nu-și execută corespunzător obligațiile contractuale, relevă că acesta este nevoit să remedieze situația, prin toate căile legal posibile, întreprinzând mai multe acțiuni de revendicare a creanțelor: apeluri telefonice; expedierea sms și mesaje prin diverse aplicații; identificarea profilurilor pe rețele de socializare și transmiterea mesajelor cu solicitarea achitării; întocmirea și expedierea notificărilor, ceia ce de asemenea sporesc cheltuielile. Indică că, natura clauzei penale convenite în contract denotă un complex de despăgubiri pentru prejudiciul cauzat, care, în esență, cuprinde: imposibilitatea creditorului de a folosi mijloacele bănești pe care avea o speranță rezonabilă să le obțină; salarizarea personalului implicat la întreprinderea acțiunilor de revendicare a creanțelor descrise mai sus; achitarea facturilor pentru folosirea mijloacelor utilizate. Susține că, în multe cazuri cheltuielile enumerate nu sunt acoperite prin penalitatea calculată și, pentru a nu depăși limitele rezonabilului, rămân pe seama sa, provocându-i pierderi neacoperite. Relevă că, ca rezultat, rata penalității la împrumuturile acordate pe piața financiară nonbancară se stabilește ținând cont de riscurile asumate de împrumutător, fiind totodată stabilită la un nivel suficient pentru a acoperi cheltuielile suportate și menținerea rezervei instituționale. Susține că, în circumstanțele relevate, este evident că este în drept de a solicita despăgubiri. Menționează că, în contextul celor explicate mai sus, nu poate fi vorba despre o penalitate disproporționată, atât timp cât pe lângă câștigul nerealizat creditorul a suportat și un șir de alte cheltuieli. Indică că, prin neexecutarea corespunzătoare a obligațiilor contractuale, Debitorul l-a prejudiciat, iar dauna este în continuă creștere până la achitarea totală a

datoriei. Reiterează că, dobânda solicitată în cererea de chemare în judecată este dobândă contractuală care reprezintă plata pentru folosirea creditului și este distinctă de dobândă de întârziere prevăzută la art. 942 Cod Civil. Menționează că, deoarece dobândă de întârziere și penalitatea au trăsături comune, reprezentând plăți pentru întârzierea/reținerea executării obligației, la art. 942 alin. (4) Cod Civil, legiuitorul a prevăzut posibilitatea creditorului să ceară, la alegere, fie dobânda de întârziere, fie penalitatea pentru întârziere. Susține că, în cererea de chemare în judecată, pe lângă suma creditului restant se mai solicită încasarea dobânzii contractuale și a penalității contractuale, fără a solicita încasarea dobânzii de întârziere. Relevă că solicitările sale sunt în strictă conformitate cu legislația în vigoare și corespund prevederilor art. 942 alin. (4) Cod Civil. Invocă, art. 953 alin. (2) CC, potrivit căruia, nu se admite reducerea penalității în cazul în care aceasta a fost stinsă prin executare benevolă, iar potrivit art. 4 alin. (2) al Directivei 93/13/ CEE din 5 aprilie 1993, ”Aprecierea caracterului abuziv al clauzelor nu privește nici definirea obiectului contractului, nici caracterului adecvat al prețului sau remunerației, pe de o parte, față de serviciile sau de bunurile furnizate in schimbul acestora, pe de altă parte, în măsura în care aceste clauze sunt exprimate în mod clar și inteligibil”. Mai indică că, în legislația națională prevederile Directivei 93/13/CEE din 5 aprilie 1993, odată cu modificările de modernizare a Codului Civil aplicabile de la 01.03.2019, au fost transpuse prin alin. (2) art. 1075 Cod Civil. Susține că, conform art. 1075 alin. (2) Cod Civil, ”Evaluarea caracterului abuziv al clauzelor nu poate să se refere la obiectul contractului și nici la caracterul adecvat al prețului sau al remunerației, pe de o parte, față de bunurile, lucrările sau serviciile furnizate în schimbul acestora, pe de altă parte, în cazul în care s-a respectat obligația de transparență, prevăzută la art. 1071. Obiectul contractului și raportul dintre preț și calitate pot fi luate în considerare la evaluarea caracterului abuziv al celorlalte clauze contractuale. Iar alin. (1) al aceluiași articol prevede că, ”La evaluarea caracterului abuziv al unei clauze contractuale în sensul art. 1072 alin. (1), art. 1073 și 1074 se va ține cont de: a) respectarea obligației de transparență prevăzută la art. 1071; b) natura obiectului contractului; c) circumstanțele determinante în cadrul încheierii contractului: d) celelalte clauze contractuale; și e) clauzele cuprinse în orice alt contract de care depinde contractul”. Face trimitere la art. 1071 alin. (1) Cod civil, în conformitate cu care, ”persoana care prezintă clauze care nu au fost negociate individual este obligată să se asigure că ele sunt elaborate și comunicate intr-

un limbaj clar și inteligibil, precum și să fie lizibile. Această cerință este aplicabilă textului în întregime, inclusiv notelor de subsol, trimiterilor la alte texte sau specificațiilor de orice natură". Menționează că aceste prevederi stabilesc cert, explicit și pe înțelesul tuturor că dacă clauzele sunt exprimate în mod clar și inteligibil, obiectul contractului și caracterul adecvat al prețului sau al remunerației nu pot servi la evaluarea caracterului abuziv al clauzelor. Susține că, este evident că, prin art. 1071 alin. (1) și art. 1075 alin. (2) CC condiționează evaluarea caracterului abuziv al clauzelor de informarea corespunzătoare a consumatorul-: despre conținutul clauzelor, dar nu impune careva limitări față de obiectul contractului și caracterul adecvat al prețului sau al remunerației. Susține că, potrivit art. 1070 alin. (1)CC, "Clauzele propuse de către o parte care nu au fost negociate individual pot fi invocate față de cealaltă parte doar dacă cealaltă parte le-a cunoscut sau dacă partea care le-a propus a luat măsuri rezonabile pentru a atrage atenția celeilalte părți asupra lor la momentul încheierii contractului sau înainte de aceasta. În acest sens menționează că a inclus în contract doar clauze care sunt redactate într-un limbaj clar și inteligibil, iar înainte de semnarea contractului consumatorului i s-au furnizat informații precontractuale pe suport de hârtie care conțin absolut toate condițiile contractuale, iar la cererea de chemare în judecată au fost anexate probele corespunzătoare. Mai relevă că, contractarea împrumuturilor nu este un drept exclusiv al juriștilor sau economiștilor. Specifică că, anume din aceste considerente creditorul s-a străduit să redea clauzele contractuale și Informațiile standard privind creditul pentru consumatori într-o manieră cât mai accesibilă pentru a exclude interpretarea lor eronată. Indică că, cu toate acestea, mereu există riscul neînțelegerii cărorva prevederi, ținând cont de mai mulți factori, fapt pentru care reprezentanții creditorului oferă explicații suplimentare necesare consumatorilor, în modul prevăzut de lege. Susține că, până la semnarea contractului debitorul a avut posibilitate să se familiarizeze cu toate condițiile și a luat liber decizii privind contractarea împrumutului. Invocă că, mai mult în Informațiile standard privind creditul pentru consumatori a fost specificat dreptul consumatorului de a primi, la cerere și gratuit, un exemplu al proiectului de contract de credit. Susține că, debitorul a acceptat condițiile solicitând reducerea perioadei precontractuale, cu semnarea imediată a contractului. Relevă că, clauzele contractuale nu pot fi catalogate drept inechitabile (abuzive), deoarece s-au respectat prevederile normative, fiind luate măsuri privind informarea prealabilă a împrumutatului pe suport de

hârtie, într- un limbaj clar și inteligibil, despre absolut toate condițiile până la semnarea contractului. Atrage atenția și asupra faptului că după semnarea contractului, debitorul a avut dreptul să-l revoce în termen de 14 zile, conform art. 18 alin. (1) din Legea nr. 202 din 12 iulie 2013 privind contractele de credit pentru consumatori. Susține că nerealizarea acestui drept demonstrează încă o dată că debitorul a acceptat condițiile contractuale. Indică că, dacă condițiile contractuale au fost agreate la primirea creditului, și respectiv creditorul și-a onorat obligația sa, atunci este echitabil ca și debitorul să-și onoreze obligațiile asumate achitând dobânda contractuală și penalitatea pentru întârziere la care s-a obligat prin semnarea contractului, în caz contrar creditul nu ar fi fost acordat. Susține că, conform pct. 1.3. al contractului de credit, ”Semnând contractul, Debitorul declară că a fost pe deplin informat cu privire la toate condițiile prezentului contract și declară că a înțeles aceste condiții, că sunt rezonabile și proporționale cu riscul și cheltuielile asumate de Creditor”. Referitor la încasarea cheltuielilor de judecată, consideră că instanța de judecată urmează să încaseze taxa de stat proporțional sumei încasate, dar nu mai puțin de 270, 00 lei.

3. *În drept*, reclamanta a fundamentat cererea de chemare în judecată în temeiul dispozițiilor de la art. art. 774, 775, 776, 858, 875, 901, 934, 947, 953, 992, 1070, 1071, 1075, 1242, 1244, 1247 Cod civil și a solicitat încasarea de la ***** în beneficiul Organizației de Creditare Nebancare ”CREDIT BUN” S.R.L. suma de 15000, 00 lei credit restant, suma de 2925,00 lei dobândă contractuală restantă, suma de 2925,00 lei penalitate contractuală și compensarea cheltuielilor de judecată.
4. Prin Încheierea din 05 septembrie 2022 a judecătorului Russu Natalia, a fost acceptată cererea de chemare în judecată în procedura scrisă cu privire la cererile cu valoare redusă (f.d. 17-18)
5. Încheierea privind acceptarea în procedură a cererii de chemare în judecată a fost expediată în adresa pârâtului, inclusiv comunicându-i despre faptul că, în termen de 30 de zile de la comunicarea cererii, urmează să prezinte o referință, precum și copii de pe înscrisurile necesare.
6. Potrivit avizului de recepție anexat la dosar, se arată că, pârâtul ***** nu a reclamat trimiterea poștală cu copia acțiunii și încheierea de acceptare a cererii de chemare în judecată, însă, pârâtul a fost citat prin publicitate. (f.d. 20-21, 22-28)

Aprecierea instanței.

7. Analizând motivele acțiunii înaintate, examinând probele prezentate pentru dovedirea celor invocate și prevederile legale ce guvernează spața, în raport cu considerentele ce vor fi redate în continuare, acțiunea înaintată de către Organizația de Creditare Nebancară ”CREDITBUN” S.R.L. împotriva lui ***** privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, se admite parțial.
8. În conformitate cu art. 276[3] Cod de procedură civilă, ”*procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă. Judecătorul poate dispune citarea participanților la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar sau dacă admite solicitarea uneia dintre părţi de a examina cererea în şedinţă publică. Judecătorul poate să respingă o astfel de solicitare în cazul în care consideră că, ţinînd cont de împrejurările cauzei, nu sînt necesare dezbateri publice. Respingerea se dispune printr-o încheiere motivată care poate fi atacată odată cu fondul. În termen de 30 de zile de la comunicarea cererii de chemare în judecată şi a înscrisurilor anexate, inclusiv în cazul comunicării prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, pîrîtul prezintă instanţei judecătoreşti şi reclamantului o referinţă, precum şi copii de pe înscrisurile necesare. Pîrîtul poate depune o cerere reconvenţională în condiţiile art.172 şi 173 doar dacă valoarea acţiunii reconvenţionale nu depăşeşte valoarea admisibilă şi condiţiile legale de exercitare a cererii iniţiale cu valoare redusă. Dacă din materialele cauzei rezultă că cererea nu poate fi examinată în ordinea stabilită pentru cererile cu valoare redusă, judecătorul, prin încheiere motivată care poate fi atacată odată cu fondul, dispune examinarea cauzei în ordine generală. În acest caz, prevederile prezentului capitol sînt inaplicabile*.”
9. În conformitate cu prevederile citate, instanța nu a stabilit incidența vreuneia dintre cele trei situații, care ar necesita convocarea părților în ședință, cererea fiind pasibilă de a fi examinată în ordinea stabilită pentru cererile cu valoare redusă. Raportat la materialele cauzei, nu s-a apreciat necesar de a fi convocate părțile, la fel, nu a fost înaintată solicitarea vreuneia dintre părţi de a examina cererea în şedinţă publică.
10. Potrivit art.118 alin. (1) Cod de procedură civilă ”*Fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale*” .
11. Din textul art.130 alin. alin. (1), (2), (3) Cod procedură civilă, rezultă că ” *Instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Nici un fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de*

instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei."

12. În temeiul art.239 Cod de procedură civilă, " *Hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărîrea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată*."
13. Potrivit prevederilor art. 240 alin. (1) din același Cod, " *La deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii*", iar în conformitate cu exigențele alineatului (3) din același articol, "*Instanţa judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant*."
14. Asupra cauzei, instanța a constatat situația de fapt potrivit căreia, la 22 noiembrie 2021, pârâtul ***** a solicitat Organizației de Creditare Nebancară "CREDITBUN" S.R.L. un împrumut în sumă de 15000,00 lei. (f.d. 10). Tot la această dată, Organizația de Creditare Nebancară "CREDITBUN" S.R.L. și ***** au încheiat contractul de credit nr. 21FC9621, în temeiul căruia, împrumutătorul a acordat împrumutatului un împrumut în valoare totală de 15000,00 lei, iar împrumutatul s-a obligat să-l restituie la data scadenței. Împrumutul s-a acordat pe un termen de 12 luni. (f.d. 7-8 *verso*)
15. Având în vedere că, contractul de credit a fost încheiat la 22 noiembrie 2021, pentru a pronunța această hotărâre, instanța de judecată va da eficiență dispozițiilor legale în vigoare la data încheierii contractului de credit.
16. Conform art. 1763 alin. (1) Cod civil "*Prin contractul de credit, o bancă sau o organizaţie de creditare nebancară (creditor) se obligă să pună la dispoziţia unei alte persoane (debitor) o sumă de bani ca împrumut, cu condiţia rambursării ei, a plăţii dobînzii şi a altor plăţi aferente, sau îşi asumă orice alt angajament de a achiziţiona o creanţă sau de a efectua o plată, de a prelungi termenul de rambursare a datoriei sau de a emite orice garanţii*."
17. Din aliniatul (3) al aceluiași articol, rezultă că "*Faţă de contractul de credit se aplică prevederile referitoare la contractul de împrumut în măsura în care regulile prezentului capitol nu prevăd altfel sau din esenţa contractului de credit nu reiese contrariul*."
18. Potrivit art. 1242 alin. (1) Cod civil, "*Prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părţi (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în*

aceeaşi sumă sau bunuri de acelaşi gen, calitate şi cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date."

19. Reieșind din pretențiile deduse judecății și temeiul de drept invocat, instanța concluzionează că, raportul juridic litigios dintre părți este aferent materiei răspunderii civile contractuale, totodată, fiind aplicabile speței prevederile legale referitoare la contractul de credit pentru consumatori.
20. Se reține că, potrivit art. 3 alin. (1) și alin. (2) din Codul civil "*Are calitatea de consumator orice persoană fizică care, în cadrul unui raport juridic civil, acționează predominant în scopuri ce nu ţin de activitatea de întreprinzător sau profesională. Persoana fizică nu are calitatea de consumator dacă cealaltă parte a raportului juridic civil nu are calitatea de profesionist. Are calitatea de profesionist orice persoană fizică sau juridică de drept public sau de drept privat care, în cadrul unui raport juridic civil, acţionează în scopuri ce ţin de activitatea de întreprinzător sau profesională, chiar dacă persoana nu are scopul de a obţine un profit din această activitate*."
21. Sub auspiciile normei citate, se statuează că, în raportul juridic civil rezultat din contractul de credit nr. 21FC9621, Organizația de Creditare Nebancară "CREDITBUN" S.R.L. are calitatea de profesionist, iar ***** are calitatea de consumator.
22. Astfel, raportul juridic litigios dintre creditorul Organizația de Creditare Nebancară "CREDITBUN" S.R.L. și consumatorul ***** urmează a fi analizat și verificat inclusiv prin prisma cadrului legal privind protecția intereselor economice ale consumatorilor, consacrat în Codul civil și Legea privind contractele de credit pentru consumatori nr. 202 din 12.07.2013 în vigoare la data încheierii contractului de credit, care asigură crearea de condiții echitabile pentru obținerea creditelor de consum, precum şi stabilește normele de comportament responsabil al creditorilor în acordarea creditelor pentru consumatori.
23. Potrivit art. 3 din Legea menționată, prin contract de credit pentru consumatori se înțelege contractul prin care un creditor acordă sau se angajează să acorde unui consumator un credit sub forma de amînare la plată, împrumut sau alte facilităţi similare, cu excepţia contractului pentru prestarea de servicii în mod continuu sau pentru furnizarea de bunuri de acelaşi fel, atunci cînd consumatorul plăteşte pentru acestea în rate, pe toată durata furnizării lor.
24. În speță, s-a demonstrat cu certitudine că, pârâtul ***** a primit de la reclamantă, în baza contractului de credit nr. 21FC9621, suma de 15000,00 lei, circumstanță care se dovedește în baza dispoziției de plată de casă nr. 1098 din 22 noiembrie 2021. (f.d. 11)

25. Potrivit certificatului privind datoria și achitările pârâtului prezentat în judecată de către partea reclamantă, pârâtul ***** a achitat în contul stingerii creditului suma de 9112,00 lei, așa fiind, se reține că pârâtul nu și-a executat integral obligațiile contractuale. (f.d. 13)
26. Prin acțiunea promovată, reclamanta solicită încasarea creditului restant, precum și încasarea dobânzii contractuale și a penalității de întârziere.
27. În conformitate cu art.10 alin.(1) și (2) din Codul civil, persoanele fizice și juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică și cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă până la proba contrară.
28. Din conținutul art. 15 alin. (7) din Legea Nr. 202 din 12 iulie 2013 privind contractele de credit pentru consumatori, în vigoare la data încheierii contractului de credit, rezultă că ”*Se interzice aplicarea oricăror plăți (inclusiv dobânzi, comisioane, taxe, penalități, dobânzi de întârziere şi orice alt tip de plăți) aferente unui contract de acordare a creditului pentru consumator pe un termen mai mic de 2 ani şi/sau în care suma inițială debursată este de până la 50 de mii de lei (pentru linia de credit, valoarea de referință se va considera suma maximă stabilită în contractul de credit), a căror valoare totală să depășească valoarea debursată conform contractului respectiv sau valoarea de intrare a bunului în contractul de leasing financiar*.”[Art.15 al.(7) introdus prin LP23 din 27.02.20, MO87-93/20.03.20 art.112; în vigoare 20.06.20]
29. Instanța de judecată accentuează că, modificările legislative operate la Legea nr.202 din 12 iulie 2013 cu introducerea prevederilor art.15 alin.(7)-(9) sunt în vigoare de la data de 20 iunie 2020, iar contractul de credit nr.21FC9621 a fost încheiat la data de 22 noiembrie 2021, sub imperiul acestor modificări, fiind în vigoare la momentul constituirii raportului juridic litigios.
30. Așa fiind, prin prisma art. 15 alin. (7) citat supra, instanța statuează că, reclamanta nu este îndreptățită să revendice plăți care sunt interzise prin lege, și anume nu este îndreptățit să solicite, de rând cu sumele debursate, dobândă contractuală, penalitate de întârziere, solicitări apreciate, ca fiind neîntemeiate.
31. Potrivit art. 1072 Cod civil *”(1) Într-un contract dintre un profesionist şi un consumator, clauza care nu a fost negociată individual se consideră abuzivă dacă este propusă de către profesionist şi dezavantajează considerabil, contrar bunei-credințe, consumatorul. (2) Articolele 1077-1079 cuprind lista clauzelor considerate abuzive în contractul dintre un profesionist şi un consumator fără necesitatea evaluării lor conform alin. (1) din prezentul*

articol și art. 1075. (3) ***Listele prevăzute de articolele menționate la alin. (2) nu vor fi interpretate ca liste exhaustive***.”

32. În art. 1076 Cod civil este consacrat că, *”(1)* ***Clauza abuzivă este lovită de nulitate absolută****. (2) Această nulitate de protecție operează doar în măsura în care anularea clauzei avantajează partea care nu a propus clauza abuzivă. (3) În cazul în care partea care nu a propus clauza abuzivă este un consumator, instanța de judecată este obligată să invoce nulitatea din oficiu. (4) Dacă contractul poate fi, în mod rezonabil, menținut fără clauza abuzivă, celelalte clauze rămîn valabile. (5) În cazul în care s-a constatat nulitatea clauzei abuzive, iar profesionistul a suportat, din această cauză, un cost cu cealaltă parte contractantă, el are un drept de regres contra celui care i-a vîndut bunul, a executat lucrarea sau a prestat serviciul (furnizorul) și i-a impus utilizarea clauzei abuzive în raport cu cei cu care contractează profesionistul dacă contractul dintre furnizor și profesionist nu prevede altfel*.”
33. Din conținutul art. 334 alin. (2) din Codul civil reiese că ”*Actul juridic sau clauza care contravin unei dispoziţii legale imperative ce nu prevede expres sancţiunea nulităţii sînt nule sau anulabile dacă această sancţiune trebuie aplicată pentru ca scopul dispoziţiei legale încălcate să fie atins (nulitatea virtuală).*”
34. Cu privire la cel din urmă aspect, se atenționează că, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat, în cauza C- 168/05: importanța protecției consumatorului, a determinat în mod particular legislația comunitară să prevadă, în art.6 paragraful 1 al Directivei 93/13/CEE că clauzele abuzive, cuprinse într-un contract încheiat între un consumator și un profesionist, nu sunt obligatorii pentru consumator. Aceasta este o dispoziție imperativă care are în vedere poziția de inferioritate a unei părți a contractului și este menită să înlocuiască echilibrul formal, pe care contractul îl stabilește între drepturile și obligațiile părților contractante și are ca efect impunerea unui echilibru real care restabilește egalitatea între părți.
35. Curtea de Justiție a Uniunii Europene a arătat că posibilitatea instanței de a examina, din oficiu, caracterul abuziv al unei clauze, reprezintă un mijloc adecvat atât pentru a atinge rezultatul prevăzut la art.6 din Directiva 93/13/CEE din 5 aprilie 1993, privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, și anume, faptul ca respectivele clauze abuzive să nu creeze obligații pentru un consumator individual, cât și pentru a contribui la realizarea obiectivului prevăzut la art.7 din această directivă, din moment ce o astfel de examinare poate avea un efect disuasiv care contribuie la încetarea folosirii clauzelor abuzive, în contractele încheiate de un comerciant cu consumatorii (Hotărârea din 21 noiembrie 2002, Cofidis, pct.32).

36. Respectiv, nulitatea de protecție reprezintă unul din principalele mecanisme de limitare *ex post* a libertății contractuale, având ca efect protejarea drepturilor și intereselor părții "mai slabe" în circuitul economic și anume a consumatorilor. În acest sens, așa cum s-a arătat anterior, este greu de crezut că interesele legitime ale consumatorului ***** au fost luate în considerare, în condițiile în care acesta se află într-o poziție de inferioritate față de profesionist, atât în ceea ce privește puterea de negociere, cât și nivelul de informare, în condițiile unui contract de adeziune.
37. Pentru considerentele care precedă, reclamanta nu este îndreptățită să solicite încasarea din contul pârâtului a sumelor cu titlu de dobândă contractuală și penalități de întârziere, or clauzele contractului de credit nr. 21FC9621 din 22 noiembrie 2021 cu privire la încasarea dobânzii și a penalității sunt lovite de nulitate absolută.
38. Însă, în circumstanțele concrete ale speței, și anume în condițiile în care ***** a primit în temeiul contractului de credit nr.21FC9621 din 22 noiembrie 2021 un credit în sumă totală de 15000,00 lei, dar a rambursat doar suma de 9112,00 lei lei, reclamanta este îndreptățită să pretindă executarea silită a obligației cu încasarea din contul pârâtului ***** a creditului restant în sumă de 6118,00 lei (15000,00 lei creditul acordat-9112,00 lei suma achitată).
39. Este de reținut că, din economia dispozițiilor art.901 alin.(1) din Codul civil, atunci când, fără justificare, debitorul nu își execută obligația, creditorul poate, în condițiile legii și, după caz, ale contractului, la alegerea sa: **să ceară executarea silită a obligației**; să suspende executarea obligației corelative; să reducă obligația sa corelativă; să recurgă la rezoluțiunea contractului; să ceară plata de despăgubiri pentru prejudiciul suferit prin neexecutare; să exercite orice alt mijloc juridic de apărare, prevăzut de lege sau contract, pentru realizarea dreptului său încălcat prin neexecutare.
40. Potrivit art.912 alin.(1) din Codul civil, creditorul are dreptul de a obține plata silită a sumelor de bani datorate ajunse la scadență.
41. Potrivit art. 774 alin. (4) Cod civil, "*În virtutea raportului obligaţional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestaţii, iar debitorul este ţinut să o execute. Prestaţia poate consta în a da, a face sau a nu face*."
42. Din conținutul art. 776 Cod civil, "*Obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii*."
43. Din textul art. 858 alin. (1) și alin. (2) rezultă că, "*Temeiul executării rezidă în existenţa unei obligaţii. Obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit*."

44. Așa fiind, interpretând într-o manieră coroborată normele legale citate *supra* și având în vedere că pârâtul a înregistrat restanțe la restituirea valorii creditului, se constată dreptul reclamantei de a solicita încasarea silită a datoriei în mărimea de 6118,00 lei.
45. În conformitate cu art. 82 Cod de procedură civilă, ”*Cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat şi din cheltuielile de judecare a cauzei*.”
46. În articolul 94 alin. (1) Cod de procedură civilă este reglementat că ”*Instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.*”
47. Pornind de la temeinicia parțială a pretențiilor patrimoniale invocate și minimul taxei de stat stabilit prin lege pentru persoanele juridice, ca parte căzută în pretenții, pârâtul va fi obligat să compenseze reclamantei taxa de stat în mărime de 270,00 lei și cheltuielile de citare prin publicitate a pârâtului în sumă de 285,00 lei.
48. În conformitate cu art. art. 94, 236, 276[4], 238-241 Cod de procedură civilă, instanța de judecată,

h o t ă r ă ş t e :

Admite parțial cererea de chemare în judecată depusă de Organizația de Creditare Nebancară ”CREDITBUN” S.R.L. împotriva lui ***** privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, ca întemeiată.

Încasează din contul lui ***** în beneficiul Organizației de Creditare Nebancară ”CREDITBUN” S.R.L. suma de 6118,00 lei (șase mii una sută optsprezece lei, 00 bani) cu titlu de datorie și cheltuielile de judecată compuse din taxa de stat în sumă 270,00 lei (două sute șaptezeci lei, 00 bani) și cheltuielile de citare prin publicitate în sumă de 285, 00 lei (două sute optzeci și cinci lei, 00 bani).

În rest, cererea de chemare în judecată se respinge ca neîntemeiată.

Se explică dreptul părţilor şi participanţilor la proces de a solicita hotărârea redactată în cadrul termenului de decădere de 30 de zile.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel ***** în termen de 30 zile, din momentul pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei *****, Sediul Centru.

Judecătorul Russu Natalia